

Reamintirea convertirii (1:1-10)

În primul capitol Pavel le reamintește convertirea lor. În mod cert putem învăța diverse lucruri din acest capitol, dar întrebarea cheie este: de ce Pavel le repovestește propria convertire? De ce își începe așa epistola? Cu ce îi ajuta pe tesaloniceni acest capitol? Înainte de a răspunde la aceste întrebări vom analiza cu atenție fiecare verset în parte.

Pavel nu se raporta la Tesaloniceni doar ca la un grup de noi convertiți. El știa că ei sunt Biserica Dumnezeului celui viu, că Dumnezeu locuiește în ei și printre ei. Biserica Tesalonicenilor era în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos. Acest aspect era deopotrivă important pentru Pavel și pentru tesaloniceni. Acest adevăr îl responsabiliza pe Pavel în procesul păstoririi lor. Păstoria lor nu era un lucru pe care Pavel îl putea face când avea chef și cum avea chef. În cele din urmă avea propriile griji și propriile necazuri, și în cele din urmă mântuirea este personală și fiecare are de dus o bătălie în dreptul credinței sale. Pavel îi slujea înaintea lui Dumnezeu și își amintea mereu că ei sunt Biserica Dumnezeului celui viu, răscumpărată cu prețiosul sânge al Fiului lui Dumnezeu. Astfel, el îi slujea din toată inima și cu frică și cutremur. Și pentru tesaloniceni le era de mare folos să își aducă aminte de identitatea lor. Ei nu trebuiau să sufere pentru Pavel, sau pentru o nouă religie, sau un crez adevărat, ci ei trebuiau să accepte suferința de dragul Creatorului care i-a răscumpărat prin Isus Hristos, căci ei erau Biserica din Tesalonic în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos!

Pavel ne provoacă mereu prin viața sa de rugăciune. Deși era un expert în propovăduirea Cuvântului el avea o viață de rugăciune impresionantă. Mai în toate epistolele face aluzie la viața sa de rugăciune. El știa că rugăciunea face parte din armura spirituală (vezi Ef.6) și că rugăciunea și Cuvântul merg mână în mână. Însuși marele predicator, Isus Însuși a întipărit în mințile ucenicilor importanța vitală a rugăciunii, astfel încât aceștia au rostit în Fapte 6 în contextul ispitei defocalizării de la slujba lor esențială: Nu este potrivit pentru noi **să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu** ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți 7 bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta. Iar noi vom stăruia necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului. (Fapte 6:2-4)

Pavel, modelul nostru, ne trasează cărări drepte și ne creionează portretul unui creștin echilibrat care se îmbracă cu toată armătura spirituală și investește cumpătat în toate sferele vieții creștine. Fiecare din noi avem anumite înclinații spirituale: unii mai multe spre rugăciune, alții spre studiu sau părtășie, evanghelizare sau slujire etc. Este bine să ne urmăm înclinația și să ne valorificăm darurile dar aceasta fără a neglija celelalte porunci valabile pentru fiecare creștin. Echilibrul și disciplina zilnică este un test la care din păcate cei mai mulți falimentează. Și de regulă rugăciunea este adesea cea mai neglijată. Cum arată viața ta

de rugăciune? Ea nu poate fi suplinită nici de studiu, nici de slujire, nici de evanghelizare, nici de părtășia frățească. Rugăciunea este esențială în lupta spirituală astfel încât nici Mântuitorul și nici cel mai de frunte dintre apostoli nu și-a permis să o neglijeze.

Pavel este un model și prin viața sa de mulțumire. El a rămas mereu lângă cruce, copleșit de măreția harului lui Dumnezeu care l-a mântuit pe el, cel dintâi păcătos. El vedea harul lui Dumnezeu în fiecare lucru, în fiecare zi a vieții sale. De aceea viața sa era o viață de mulțumire. Astfel, atunci când se ruga pentru tesaloniceni, chiar dacă aceștia aveau mare nevoie de sprijin în rugăciune, el nu uita ca mai întâi de toate să mulțumească pentru ei. În ei Pavel a văzut manifestarea gloriei și puterii lui Dumnezeu care i-au întărit și mângâiat credința. El a știut să aprecieze minunea convertirii lor și a îngenuncheat în fața Celui care i-a dat harul să vadă așa minuni! Și oare este mai mare minune ca un păcătos să se întoarcă la Domnul? Și oare nu este un har nespus ca Domnul să îngăduie ca cineva să se nască în brațele tale? Mai știm să apreciem astfel de minuni?

Pavel știa să deslușească slava Domnului din viața fraților săi și să își întărească astfel credința. Pentru el, frații erau un prilej de încurajare, mângâiere și mulțumire, și nu un prilej de judecată, bârfă și cârtire. El avea ochii curați, spălați în sângele Mielului și iluminați de adevărul Cuvântului. El privea cu ochi duhovnicești la frații lui și astfel se îmbogățea cu atâtea resurse. Primul câștigat al faptului că renunțase la ochiul rău și la spiritul de judecător era el însuși. Pavel își aducea aminte permanent de semnele convertirii lor, de acele lucruri care certificau faptul că Dumnezeu locuia în ei. Acestea sunt: lucrarea credinței lor, osteneala dragostei lor și tăria nădejzii în Domnul Isus Hristos. Tesalonicenii nu doar că și-au însușit crezul creștin dar credința lor vie a lucrat faptele credinței. Credința i-a dus la ascultare de Dumnezeu și roada minunată a credinței a fost dragostea de frați și iubirea de oameni. Duhul i-a umplut cu o dragoste specială față de frați și le-a pus în inimă și dorința de a vesti Evanghelia și la cei care nu cunosc pe Domnul. Ei s-au ancorat cu nădejde în revenirea Domnului și astfel au trecut cu bucurie prin necazurile aduse de prigonitorii lor.

Faptul că Pavel le spune că perseverează în rugăciune pentru ei și mulțumește totdeauna lui Dumnezeu pentru ei, avea o importanță deosebită pentru tesaloniceni. Pavel era părintele lor spiritual. Ei descoperiseră dragostea lui Dumnezeu prin dragostea lui Pavel pentru ei. Ei, asemenea unor copii mici, aveau mare nevoie de încredințarea că tatăl lor îi iubește, îi prețuiește și se gândește la ei. Vom observa că aceasta este o temă care se tot repetă în epistolă. Pavel îi încredințează în diferite moduri de faptul că nu i-a uitat, că îi iubește nespus, că a rămas tatăl lor drag. Există o legătură fundamentală între cel care se întoarce la Domnul și vasul prin care se întoarce, o legătură asemănătoare cu cea dintre un părinte și un copil. După cum copiii mici au nevoie specială de atenție, de dragoste și apreciere, așa au nevoie și pruncii în Domnul de la părinții lor spirituali. Pavel cunoștea aceste nevoi și de aceea le împlinește cu prisosință. El știa că cel rău îi poate descuraja foarte mult aruncând tot felul de gânduri rele în mințile lor, gânduri de genul: ***Pavel v-a uitat, el are treburi mult mai importante, voi nu sunteți prea importanți pentru el.*** Orice copil este copleșit de tristețe dacă descoperă în inima părintelui său indiferență sau răceală. Pavel știa că mai ales în această

perioadă de început credința lor avea mare nevoie de dragostea lui ca părinte. Credința lor nu avea nevoie doar să cunoască dragostea lui Dumnezeu dar și să simtă dragostea lui de părinte. De fapt, un copil cunoaște dragostea lui Dumnezeu în primul rând prin dragostea părinților. El înțelege ce înseamnă a fi iubit prin dragostea părinților și apoi poate Îl descoperă pe Dumnezeu ca un tată iubitor. Dar dacă tatăl pământesc nu îl iubește, atunci cât de dificil va fi pentru un copil să înțeleagă dragostea Tatălui ceresc.

Referitor la v.4 versiunile în limba engleză sugerează că este vorba de alegerea tesalonicenilor de către Dumnezeu și nu de alegerea lui Dumnezeu de către tesaloniceni. Lucrurile enumerate în v.3 certifică faptul că ei au fost aleși de Dumnezeu. Iar această alegere a lui Dumnezeu a avut la bază revelarea Cuvântului către Tesaloniceni (v.5) și primirea Cuvântului de către aceștia (v.6). Un rol cheie în această alegere îl are Duhul Sfânt care apare și în v.5 și în v.6. Duhul are un rol esențial atât în descoperirea Cuvântului cât și în primirea lui.

Evanghelia le-a fost vestită nu doar prin vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu mare îndrăzneală. Oare ce înțelegea Pavel prin cele trei expresii: cu putere, cu Duhul Sfânt și cu mare îndrăzneală? Expresia mai ușor de tradus pare a fi: **cu mare îndrăzneală**. Ei au vorbit cu pasiune, cu curaj, cu autoritate, din convigere, cu persuasiune. Duhul lucrează prin oameni, inclusiv prin MODUL în care aceștia vestesc Evanghelia. Impactul propovădirii DEPINDE de calitatea propovădirii. Da, este lucrarea Duhului, dar Duhul a ales să lucreze prin oameni către oameni. Este adevărat că Duhul poate lucra și prin măgărița lui Balaam și aceasta pentru a ne arăta că este doar lucrarea Lui, dar ca și regulă el conlucrează cu oamenii și calitatea mesajului și a mesagerului este esențială. Nu este tot una dacă rostești mesajul Evangheliei ca pe o poezie plictisitoare sau cu pasiune și entuziasm. Mântuitorul ne spune în Ioan 12 că Domnul i-a poruncit CE să spună și CUM să spună. În Fapte 14:1 Luca menționează: În Iconia, Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga Iudeilor și au vorbit ÎN AȘA FEL că o mare mulțime de Iudei și Greci au crezut. CUM vestim Evanghelia este extrem de important. Evreii au fost uimiți de cuvintele Mântuitorului căci vorbea cu putere și autoritate. Pavel pe de altă parte se dă pildă și ne învață astfel:

- Ca unii care am lepădat meșteșugurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu viclesug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, **ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc**, înaintea lui Dumnezeu. (2 Cor.4:2)

CUM este la fel de important ca CE. Duhul lui Dumnezeu este Duhul adevărului. El lucrează când este propovăduit ADEVĂRUL. Dar lucrarea Lui se manifestă și prin MODUL în care este vestit adevărul. Duhul se adresează rațiunii și emoțiilor oamenilor, iar acești senzori sunt foarte sensibili față de mesager. Omul are în sine un simț al binelui, frumosului, raționalului. Acest simț reacționează la MODUL în care este vestit mesajul. Pavel s-a pus la dispoziția Duhului ca să învețe deopotrivă CE să spună și CUM să spună. Tonul vocii, intonația, cuvintele alese, privirea, gesturile toate au fost lăsate călăuzirii Duhului Sfânt. Astfel, el a vestit mesajul cu îndrăzneală, cu curaj, cu persuasiune, într-un mod credibil. Duhul nu lucrează independent de limbajul nonverbal și paraverbal ci prin

acestea. Iar toate acestea nu țin doar de o revărsare de moment a Duhului ci de un proces continuu de învățare sub călăuzirea Duhului. Îndrăzneala lui Pavel izvoră din propria sa credință în Evanghelia. El credea din toată inima că Evanghelia este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede și știa că atunci când rostește acest mesaj, prin acesta, cu multă putere, Duhul Îl revelează pe Fiul oamenilor. Îndrăzneala în proclamare și puterea Duhului sunt direct proporționale cu CREDINȚA propovăduitorului.

Deci, în primul rând puterea și Duhul Sfânt s-au manifestat prin MODUL în care le-a fost vestită Evanghelia. În același timp Duhul este Cel care Îl revelează pe Fiul oamenilor. În Evanghelia după Ioan am învățat că, credința se naște atunci când Duhul Îl revelează pe Tatăl sufletului omenesc prin Logos. Este ceva dincolo de informație. Este vorba de revelație. Revelația se realizează prin informație, dar este mai mult decât informație. Informația nu poate produce nici naștere din nou și nici transformare. Revelația este cea care le realizează pe amândouă. Evanghelia vestită prin Duhul înseamnă revelație prin intermediul informației. Fără această revelație, tesalonicenii nu s-ar fi putut naște din nou. Deci vestirea Evangheliei cu putere are în vedere și puterea revelației prin Duhul Sfânt. Simplul mesaj creștin nu ar fi putut produce nici o transformare în istorie dacă nu ar fi fost însoțit de revelația venită prin Duhul Sfânt. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi revelat prin Evanghelia într-un mod personal și viu oamenilor, Evanghelia în sine ar fi fost doar un mesaj extrem de interesant. Nașterea din nou apare în urma experienței revelației. Această revelație oferă certitudine, naște credință de neclintit și operează transformare. Este posibil ca termenul de *putere* să includă și prezența minunilor. Adesea Domnul a întărit mesajul apostolilor cu minuni. În Fapte nu ni se menționează că în Tesalonic Pavel ar fi făcut minuni, și nici în epistole nu descoperim în mod explicit afirmat acest lucru. Putem însă pune în calcul că mesajul a fost întărit și de puterea minunilor.

Afirmația: *căci știți că, din dragoste pentru voi, am fost așa printre voi* este tradusă în alte versiuni: *după cum știți ce fel de oameni am fost printre voi, de dragul vostru*. Se insistă deci pe calitatea mesagerului, pe faptul că ei împlineau ce spuneau. Deci mesajul nu poate fi despărțit de mesager. Acest lucru l-am învățat și în Fapte. În secțiunea cu apogeul lucrării dintre Neamuri (lucrarea din Corint și Efes) autorul insistă pe faptul că mesagerul și mesajul erau una și erau protejați de Domnul Însuși. Duhul lucrează cu putere în vestirea mesajului și în măsura în care mesagerul este credibil și întrupează ceea ce vestește. Pavel evidențiază și motivația propovădirii: *de dragul vostru* sau *din dragoste pentru voi*. El vestește Evanghelia din dragoste și lăsa să se vadă acest lucru. El nu vestește Evanghelia cu aroganță, cu spirit de judecată sau din afirmare de sine sau duh de ceartă. El vestește Evanghelia din dragoste. Tesalonicenii au putut vedea dragostea propovăduitorului. Ei s-au simțit respectați, acceptați și iubiți de propovăduitor. Oamenii au în ei un simț al binelui și pot desluși îngâmfarea, aroganța sau răceala propovăduitorului. Indiferent de frumusețea mesajului, în inima omului apare repulsia dacă mesagerul este mândru și plin de sine. Pavel nu a fost așa. El a oglindit în viața lui dragostea, despre care le vorbea prin Evanghelia.

În concluzie, Evanghelia este vestită nu numai cu vorbe ci și cu PUTERE atunci când:

- CE se vestește este un mesaj adevărat.
- CE se vestește se vestește pe limbajul auditoriului ca să poată fi înțeles de aceștia.
- Mesajul este vestit cu persuasiune, autoritate, bun simț, dragoste, respect, credibilitate.
- Propovăduitorul CREDE din toată inima în adevărul mesajului și în puterea mesajului.
- Mesagerul este credibil și întrupează ceea ce vestește.
- Mesajul este întărit prin puterea semnelor și a minunilor.
- Mesajul este însoțit de puterea revelației adusă de Duhul Sfânt.

Evanghelia este vestită cu putere când mesagerul este credibil, vestește mesajul într-un mod credibil și cu autoritate, și când propovăduirea este însoțită de revelația adusă de Duhul Sfânt. Sursa puterii este Duhul. Dar Duhul era în permanență în conlucrare cu Pavel. Pavel s-a lăsat modelat și călăuzit de Duhul ca să poată vesti Evanghelia cu putere. Este important CE se vestește, CUM se vestește, CINE vestește și PRIN CINE se vestește. Puterea propovăduirii nu înseamnă doar revărsări spectaculoase ale Duhului ci are în vedere un proces continuu de învățare. Puterea mesajului crește în primul rând în măsura în care mesagerul crește în asemănare cu Domnul și își lărgeste inima pentru a fi umplută cu dragoste și cu Duhul Sfânt. Puterea mesajului crește de asemenea în măsura în care, după fiecare propovăduire, propovăduitorul, are curajul să se evalueze și să descopere ce poate să îmbunătățească.

Alegerea Tesalonicenilor de către Domnul a avut la bază revelarea către aceștia a Cuvântului Său prin trimișii Lui dar și răspunsul credinței Tesalonicenilor. Aceștia au pășit pe urmele Domnului și pe urmele Mântuitorului și au primit Cuvântul în multe necazuri cu bucuria care vine de la Duhul Sfânt. În primul rând ei au primit Cuvântul și nu mesajul unor oameni (vezi 2:13). Ei au crezut că mesajul lui Pavel era de fapt Cuvântul lui Dumnezeu. Ei au crezut Evanghelia și au primit Cuvântul nu ca pe un cuvânt al oamenilor ci ca pe Cuvântul lui Dumnezeu. Dar nu doar atât. Ei l-au primit în mijlocul necazurilor. Ei au gustat prigoana din prima lună de credință. Prigoana nu a înecat sămânța Cuvântului din inima lor, ba dimpotrivă ea a încolțit și cu mai multă putere. Ei nu au dat înapoi din pricina necazurilor. Credința lor nu s-a stins în fața încercărilor. Ei au înțeles că la aceasta sunt rânduiți și că în Împărția lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri și astfel au perseverat în credință.

Încercările au confirmat adevărul vestit de Pavel (vezi 3:4). Ei au pășit pe calea crucii. Și au fost încurajați de modelele dinaintea lor: Domnul Însuși și Pavel, părintele lor spiritual

au pășit pe aceeași cale. Dar nu doar că au pășit, dar au pășit cu bucurie. Ei s-au simțit învredniciți să calce pe calea regală a suferinței Domnului lor și să sufere de dragul Celui care a pătimit infinit mai mult pentru ei! Necazurile și prigoana nu au fost în stare să le fure bucuria mântuirii și dragostea dintâi. Ei Îl descoperiseră pe Dumnezeu cel viu și adevărat, cunoscuseră dragostea Celui care a murit pentru ei. Bucuria lor nu era a lor ci venea de la Duhul Sfânt. Doar Duhul poate turna acea bucurie sfântă în mijlocul necazurilor și încercărilor. Și Duhul toarnă această bucurie acolo unde este CREDINȚĂ. Într-adevăr, v.8 ne arată că toate acestea erau generate de credința lor. Dar Tesalonicenii nu s-au oprit în a primi Cuvântul, în a-L păstra în mijlocul necazurilor, și în a experimenta bucuria în încercare. Ei au vestit Cuvântul în Macedonia și Ahaia.

Tesalonicul era un port și un important centru comercial, capitala provinciei romane Macedonia. Ei aveau legături cu multe orașe din apropiere, având acolo rude, prieteni, parteneri de afaceri. Ei s-au dus la aceștia să le vestească Cuvântul care le-a transformat din temelii viața. Dar nu doar atât. Curajul credinței lor a devenit o pildă și o încurajare pentru toți credincioșii din Ahaia și Macedonia și de pretutindeni. Vestea despre credința lor a străbătut Bisericile creștine ale vremii. Ei au devenit un reper, un model, o imensă îmbărbătare! Însuși Pavel, marele apostol, este foarte îmbărbătat de credința lor și mărturisește:

- De aceea fraților, în toate strâmtorările și necazurile noastre, am fost mângâiați cu privire la voi, prin credința voastră. Acum da, trăim, fiindcă voi stați tari în Domnul. Cum putem noi oare să mulțumim în deajuns lui Dumnezeu pentru toată bucuria pe care o avem din pricina voastră înaintea Dumnezeului nostru? (3:7-9)

Biserica din Tesalonic a avut acest impact în lumea creștină atât din pricina tăriei lor în încercări dar și datorită faptului că erau la început. Cum spuneam, Pavel a stat maxim o lună la ei și ei au fost lăsați singuri în mijlocul prigoanei. Ei nu aveau Scripturi și nu mai aveau acces în sinagogă. Majoritatea era dintre Neamuri. Iudeii care cunoșteau Scripturile de o mie de ori mai bine erau împotriva credinței lor și inițiatorii prigoanei. Puterea romană începuse deja prigoana și le făcea acuzații false. Este ca și cum ai lăsa un copil nou născut de o lună în mijlocul junglei lângă un leu (iudeii), un tigru (romanii) și cobră (diavolul însuși), aceștia trei având un singur gând: uciderea copilului. Pavel era conștient de intensitatea războiului spiritual și de puterea de amăgire a vrăjmașului. Dincolo de iudei și romani se afla vrăjmașul, ispititorul. El reprezenta adevăratul pericol. Cine ar paria pe acest nou născut? Cine i-ar da șanse de reușită? Dar surpriză! Copilul rezistă atacului leului, atacului tigrului și cel al șarpelui. Nu doar că supraviețuiește, dar crește sănătos și face, mic fiind, mărețe fapte de vitejie în mijlocul junglei! Cine ar fi crezut? Cine s-ar fi așteptat? Gândiți-vă ce greu i-a venit lui Pavel să lase pruncul nou născut singur în Tesalonic.

Vom descoperi pe parcursul epistolei inima lui Pavel pentru copiii lui spirituali, lupta sa pentru ei, grija și frământările sale atât de intense. Inima lui Pavel a reacționat ca inima unei mame care și-a pierdut pruncul nou născut în mijlocul junglei. Pavel știa că cel rău s-a luptat

ca să îl alunge de la copiii lui. Dar mai știa că Domnul a îngăduit acest lucru. El a trebuit să se smerească înaintea Tatălui ceresc și să se confrunte cu această traumă: să fie despărțit de pruncii lui! El a trebuit să accepte durerea situației și să se încreadă în Domnul, în puterea Sa și în înțelepciunea Sa. Oare de ce a îngăduit Domnul această situație? După câteva luni, Pavel a început să înțeleagă planul Tatălui. Tatăl a vrut să facă o demonstrație a puterii Lui și a Evangheliei Sale, Tatăl a vrut să Își înalțe Numele și să Își descopere gloria spre încurajarea tuturor copiilor Săi din acel veac. Căci când strălucește puterea lui Dumnezeu mai mult ca în slăbiciune și când este făcut desăvârșit harul Lui? Cu toții au recunoscut că puterea tesalonicenilor nu venea de la păstorirea lui Pavel sau de la alte surse, ci de la Domnul Însuși! Dacă Pavel i-ar fi păstorit mai mulți ani, puterea ar fi venit tot de la Domnul, dar oamenii ar fi văzut mai puțin acest lucru. Așa suntem noi! Avem probleme în a vedea cu claritate puterea lui Dumnezeu și minunile Sale. Și atunci singura soluție este ca Domnul să creeze situații de maximă criză, și totuși să aducă biruința.

Ne aducem aminte de Ghedeon. Deși de la început erau mult mai puțini decât numeroasa oștire a vrăjmașilor, totuși Domnul de două ori îl întoarce din drum spunând: Poporul pe care-l ai cu tine este prea mult pentru ca să dau pe Madian în mâinile lui; el ar putea să se laude împotriva Mea și să zică: Mâna mea m-a izbăvit (Judecători 7:2). Domnul spune acest lucru când poporul era 30.000 iar oastea madianiților peste 120.000. Nici când au rămas 10.000, Domnul nu a fost mulțumit. În cele din urmă l-a trimis pe Ghedeon cu 300 de oameni. Incredibil! Câtă împietrire și necredință vedea Domnul în inima poporului! Ghedeon a mers până la capăt. El a fost și încurajat de Domnul: vorbirea Domnului, semnele cu lâna și nu în ultimul rând visul și discuția dintre cei doi oșteni din oastea vrăjmașă. Dar mulți dintre noi uităm finalul poveștii. Finalul poveștii nu este biruința asupra madianiților, ci reacția poporului după această biruință. Știți care este reacția poporului? Ei doresc să îl facă pe Ghedeon împărat și ajung să se închine la efodul făcut de Ghedeon. Domnul știa bine ce este în inima poporului. El nu a dorit să chinuie pe Ghedeon trimițându-l cu un mic număr de oameni. Domnul știa că aceasta este singura cale prin care poporul poate fi retrezit la credință. Și nici măcar așa nu s-a trezit.

Domnul cunoaște inima noastră plină de necredință și îndoială. Este atât de greu pentru ochii noștri firești să vedem gloria și puterea lui Dumnezeu revelată cu putere în fiecare clipă a vieții noastre! Și Domnul pentru a ne ajuta (pentru că în joc este credința și mântuirea noastră!) creează contexte limită pentru a putea vedea gloria și puterea Lui! Cu cât contextul de criză este mai mare cu atât mai ușor vedem gloria lui Dumnezeu și NU atribuim izbăvirea întâmplării, forțelor proprii, lui Ghedeon, liderului sau idolilor noștri! Nu este DELOC ușor să pășești cu 300 de oameni împotriva a peste 120.000 de vrăjmași, dar aceasta este singura cale de vindecare a sufletului. Nu a fost deloc ușor pentru Pavel să își lase pruncii în mijlocul vrăjmașilor, dar Domnul avea o lecție pentru el și pentru toți ceilalți credincioși! Evanghelia Sa are putere și poate împuternici niște prunci să reziste atacurilor celui rău și să facă mărețe fapte de vitejie! Și Domnul a schimbat răul în bine și prin Biserica tesalonicenilor a încurajat însăși credința lui Pavel și credința creștinilor de pretutindeni! Ce minunat a fost planul Tatălui! Dacă Pavel (ghedeonul lor) ar fi rămas cu ei, dacă nu ar fi avut o prigoană așa de

puternică de la început, atunci nu ar mai strălucit așa de mult credința lor și creșterea lor și nu ar mai fi adus atâta îmbărbătare în mijlocul bisercii sale din primul secol și bisericilor de-a lungul secolelor. Căci iată chiar credința noastră a celor care studiem acum tesalonicenii este provocată și îmbărbătată de credința tesalonicenilor!

Deși a îndepărta pe tată de copii pare un lucru crud și absurd, Planul tatălui a fost și de data aceasta perfect. Planul Lui e ciudat, dar cine are răbdare să aștepte până la sfârșit vede gloria lui Dumnezeu! Căci Dumnezeu a ales lucrurile bune ale lumii ca să le facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari. Și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt ca să nimicească pe cele ce sunt. Pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. (1 Cor.1:27-29). În altă parte, Pavel spunea: ***De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită. De aceea mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine. De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos; căci când sunt slab, atunci sunt tare. (2 Cor.12:7-10).***

Tânăra Biserică din Tesalonic a avut un impact excepțional asupra lumii păgâne și asupra celei creștine doar în câteva luni. Secretul impactului era bineînțeles puterea lui Dumnezeu. Dar această putere era operantă din pricina CREDINȚEI lor. Vestea despre CREDINȚA lor s-a răspândit pretutindeni. Ei au crezut din toată inima Cuvântul și l-au împlinit cu bucurie. Ei s-au sfințit, s-au iubit unii pe alții și au mărturisit Cuvântul și altora. Pavel îi va lăuda mai târziu nu doar pentru credința lor dar și pentru sfințirea și dragostea frățească. Biserica din Tesalonic era o demonstrație vie a manifestării puterii lui Dumnezeu acolo unde este:

- Credință
- Sfințire
- Dragoste frățească
- Mărturisirea Evangheliei
- Așteptarea Domnului

Într-adevăr o resursă cheie pe care Tesalonicenii o foloseau din plin era așteptarea venirii Domnului, resursă pe care Pavel o întipărește și mai bine în mintea lor încheind fiecare capitol din epistolă cu această temă și dedicând mai bine de o cincime din epistolă celei de-a doua veniri a Domnului. Această resursă minunată a și fost atacată de cel rău pentru a nu opera cu toată puterea. Biserica din Teasalonic rămâne o provocare pentru toate bisericile locale din toată istoria:

- Dacă Domnul a putut lucra cu atâta putere printr-o Biserică atât de tânără și cu așa puține resurse, oare ce ar putea lucra printr-o Biserică matură plină de resurse?
- Întrebarea este de fapt: ce ar putea lucra Domnul printr-o Biserică dacă aceasta s-ar întoarce la dragostea dintâi, ar crede pe Domnul pe cuvânt, ar alege sfințirea și dragostea frățescă, ar mărturisi Cuvântul și ar aștepta cu dor pe Domnul slavei?
- Și dacă așteptarea venirii Domnului este resursa cheie care le energizează pe celelalte, atunci întrebarea ar putea fi: ce ar putea face Dumnezeu prin Biserica Neemia dacă ea ar aștepta cu toată inima revenirea Domnului?

Relatarea convertirii tesalonicenilor și a primilor pași ai acestora în credință (care demonstrează autenticitatea nașterii din nou) ne este de mare folos și reprezintă o mare provocare pentru noi. Dar aceste gânduri le-au fost adresate inițial lor. De ce Pavel le reamintește acestora convertirea lor și impactul lor în lumea păgână și în cea creștină?

Pavel știa că experiența nașterii din nou este o resursă extrem de importantă, mai ales pentru tesalonicenii care erau la început de drum și care nu prea aveau acces la Scriptură și nici nu aveau puternice rădăcini teologice. Dovada că Evanghelia lui Pavel era adevărată era faptul că această Evanghelie i-a născut din nou. Nașterea din nou este o experiență unică, care este mai mult decât o schimbare de comportament, o iluminare, adoptarea unui nou crez religios. Nașterea din nou înseamnă o reală înviere din morți, o trecere de la moarte la viață, de la întuneric la lumină, înseamnă că Dumnezeu a ales ca prin Duhul Său să Se descopere într-un mod personal și să locuiască în inima omului pentru a-L transforma după chipul și asemănarea Lui. Și tesalonicenii erau atacați de îndoială dar aceștia își puteau aduce aminte ce erau înainte să creadă Cuvântul și ce au devenit după.

Evanghelia după Ioan ne învață că omul are capacitatea intrinsecă să recunoască glasul Creatorului și că prin Logos Dumnezeu cel viu se adresează întregii ființe umane astfel încât rațiunea, sentimentele, emoțiile, liberul arbitru, acțiunile și relațiile sunt inundate și transformate de prezența divinului. Pentru cel care are această experiență, el știe că este ceva unic, inconfundabil și de necontestat. La fel ca orbul din Ioan 9, poate glăsuși cu putere: Eu una știu: că am fost orb și că acum văd! Ce minune este nașterea din nou: să descoperi că Dumnezeu există, că este creatorul tău și să descoperi cum El comunică în mod personal cu tine și te invită la o aventură împreună cu El, însoțindu-te clipă de clipă. El chiar se implică! Comunică sufletului tău și ascultă rugile tale. El te ajută să te schimbi. Îți schimbă gândirea, sentimentele, comportamentul, relațiile și te așează în biserica Sa unde fiorul dragostei Lui se revarsă cu putere și nicăieri în altă parte nu poți găsi acest lucru. Câtă uimire și bucurie este în inima sufletului omenesc la nașterea din nou. Această experiență dovedește cu prisosință adevărul Evangheliei. Evanghelia este așa cum pretinde Cuvântul lui Dumnezeu dătător de viață pentru că ea singură produce nașterea din nou!

Iată de ce Pavel în Galateni alături de argumentul autorității apostolice și cel al Scripturii, el invocă și argumentul nașterii din nou:

- O, galateni nechibzuiți! Cine v-a fermecat pe voi înaintea ochilor căroră a fost zugrăvit Isus Hristos ca răstignit? Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii **ați primit voi Duhul**, ori prin auzirea credinței? Sunteți așa de nechibzuiți? După ce **ați început prin Duhul**, vreți acum să sfârșiți prin firea pământească? În zadar ați suferit voi atât de mult? Dacă, în adevăr, e în zadar! **Cel ce vă dă Duhul** și face minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin auzirea credinței? (Gal.3:1-5)

Observăm că Pavel le reamintește experiența convertirii (primirea Duhului) și apoi a lucrării Duhului prin ei (face minuni printre voi). Ce MESAJ a produs experiența nașterii din nou? A fost vestirea mânturii prin credința în harul lui Hristos sau îndemnul la fapte bune? Credința în Evanghelie i-a născut din nou sau anii de eforturi de împlinire a Legii? Pavel poate invoca acest argument deoarece el crede în unicitatea nașterii din nou. De aceea el le poate spune:

- Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie desoebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema! (Gal.1:8)

Ce avea deosebit Evanghelia propovăduită de Pavel? Ea a fost cea care i-a născut din nou, cea prin care Domnul li S-a revelat. Am avut harul să văd mulți oameni care s-au născut din nou și să citesc multe povestiri ale experienței nașterii din nou. De fiecare dată, fără excepție, ceea ce a produs nașterea din nou a fost credința în MESAJUL vestit de Pavel. Nu prin propovăduirea moralității sau faptelor bune sau ritualurilor s-a produs transformarea. Doar propovăduirea lui Hristos a fost cea prin care Domnul S-a revelat oamenilor. Căci Hristos este calea spre Tatăl.

O argumentare asemănătoare este adusă în 1 Cor.15:11:

- Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim, și voi **asa ați crezut**.

Experiența nașterii din nou pe baza mesajului Evangheliei lui Hristos reprezintă o puternică dovadă pentru vinovăția ta dacă încerci să primești o altă Evanghelie. Pentru a dovedi adevărul Evangheliei Domnul ți-a dăruit Duhul Lui. A părăsi Evanghelia lui Hristos pentru o altă Evanghelie înseamnă a călca în picioare toată experiența de necontestat a primirii Duhului și a lucrării transformatoare a Duhului. Experiența nașterii din nou este și un puternic argument pentru a rămâne în Evanghelia lui Hristos. Orbul din naștere s-a confruntat cu cei mai buni teologi ai vremii, dar el le-a stat împotriva cu un argument suprem: Eu una știu: că am fost orb și acum văd! Pavel știa că acesta era un argument forte și pentru tesalonicenii prizoniți de romani și contrașiși de teologii iudei. DE ACEEA, le aduce aminte de experiența propriei convertirii. Pavel vrea să întipărească adânc această experiență în memoria lor. Pavel mai știa că indiferent cât de intensă și unică este această experiență, cel

rău poate să o fure sau să o diminueze din amintirile noastre. El știa prea bine din Vechiul Testament și din propria trăire cât de mare este PERICOLUL uitării și că minunatele experiențe cu Domnul pot deveni inactive prin uitare.

Istoria generației care a fost răscumpărată din Egipt ilustrează cel mai bine pericolul uitării experiențelor cu Dumnezeu! Atâtea minuni, și ei tot se îndoiau și tot cârteau împotriva Domnului! Și cât de repede uitau ce au învățat, ce Domnul le-a revelat. Apogeul experiențelor lor este Sinaiul. Acolo Însuși Domnul a coborât pe munte și le-a vorbit. Nici un popor, nici o generație nu a mai auzit un discurs direct din gura lui Dumnezeu. Cele 10 porunci au fost rostite de Însuși Creatorul în auzul poporului. Astfel El le-a scris frica de El în inima Lui și el însuși a spus în Deut.5: O, de ar rămâne ei cu aceeași inimă ca să păzească tot timpul poruncile Mele! Dar înainte să treacă cele 40 de zile când Moise a stat pe munte ei și-au și făcut un idol turnat încalcând chiar prima din cele 10 porunci. Și aceasta în situația în care primeau mană în fiecare zi vedeau pe munte norul de fum și de foc. Ei au făcut greșala fatală de:

- A uita minunile Domnului
- A se obișnui cu minunile Domnului

Psalmistul remarcă același lucru:

- Atunci au crezut cuvintele Lui și au cântat laudele Lui. Dar au uitat curând lucrările Lui și n-au așteptat împlinirea planurilor Lui. (Ps.106:13)

Psalmistul adaugă și ideea de așteptare a planurilor Lui. Domnul ne trece prin situații în care trebuie să așteptăm cu răbdare împlinirea planurilor Lui. Pentru aceasta avem nevoie de credință: să credem că El are un plan minunat și că va veni cu izbăvirea promisă chiar dacă pare că întârzie. Și resursa credinței sunt stâlpii de aducere aminte ai experiențelor minunate ale puterii, dragostei și credincioșiei lui Dumnezeu. Ei nu au păstrat vii în memoria lor acești stâlpi, și-au pierdut credința și răbdarea și au pășit în neascultare.

În cartea Deuteronom, care este dedicată noii generații, leitmotivul cărții este: adu-ți aminte! nu uita! Și Domnul inserează în cultura poporului Israel o sumedenie de sărbători, ritualuri care să îi ajute să nu uite și care să îi oblige să își aducă aminte de minunile Domnului din trecut. Este memorabil pasajul din Deut.4:7-10

- Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare încât să fi avut pe dumnezeii lui așa de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare încât să aibă legi și porunci așa de drepte cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?

- Numai, ia seama

asupra *ta*, și

veghează *cu luare aminte*

asupra *sufletului tău*,

în toate zilele vieții tale,

ca nu cumva

să uiți lucrurile

pe care ți le-au văzut ochii și

să-ți iasă din inimă.

Fă-le cunoscut copiilor tăi și

copiilor copiilor tăi.

Adu-ți aminte ziua când te-ai înfățișat înaintea Domnului, Dumnezeuului tău la Horeb...

Experiențele cu Domnul pot ieși din inimă prin UITARE. Și odată ieșite credința rămâne fără putere. Ele sunt păstrate în inimă prin REAMINTIRE permanentă. Și această și face Pavel. El mai întâi de toate le reamintește experiența nașterii din nou! Observăm deci câteva elemente care ghidează strategia lui Pavel:

- Înainte de a oferi resurse noi Pavel le întărește pe cele vechi.
- Nu doar Scriptura dar și experiențele cu Dumnezeu reprezintă resurse extrem de importante.
- Experiențele cu Dumnezeu nu sunt separate de Scriptură, ci ele reprezintă împlinirea Scripturii în viața de zi cu zi, probarea adevărului Cuvântului prin experiență.
- Nașterea din nou reprezintă o resursă formidabilă și aceasta cu atât mai mult cu cât este vorba despre cineva aflat la începutul credinței.
- Nașterii din nou i se alătură lucrarea Duhului și transformarea continuă adusă de acesta DUPĂ nașterea din nou.

- Experiențele cu Domnul, chiar și cele mai mari, pot fi uitate foarte repede. Se dă un război spiritual teribil asupra memoriei noastre, pentru anestezierea amintirilor sfinte.
- Singura soluție pentru a preveni uitarea este reamintirea constantă a experiențelor cu Domnul din trecutul nostru.

Pavel le reamintește și impactul credinței lor asupra sfinților. Acest lucru are o dublă funcție. Pe de o parte le arată roadele statorniciei lor în credință, iar pe de altă parte, implicit îi face să se gândească la întristarea pe care ar putea să o aducă aceștia sfinților dacă ei dau înapoi. Pavel le aduce aminte că nu sunt singuri în această bătălie, ci au intrat în comunitatea plină de dragoste a sfinților. Chiar dacă în Tesalonic ei sunt o minoritate, totuși mii de creștini din toată lumea se bucură de ei și se roagă pentru ei. Ei au intrat în biserica universală și aduc rod în acest templu viu și măreț a lui Hristos. Odată născut din nou Duhul te conectează la Biserica Sa și ori rodești și aduci viață, ori dai înapoi și aduci moarte. Nu poți rămâne neutru. Pavel le oferă cel puțin trei motive să meargă înainte:

- Nu sunt singuri
- Au adus o imensă încurajare în Biserica Universală
- Implicit: a da înapoi înseamnă a aduce o imensă întristare trupului lui Hristos.

Aceste motivații sunt operante pentru noi. Aș trage un semnal de alarmă asupra experiențelor cu Domnul. Ele fac parte din armura noastră, din săgețile din tolba noastră. Dar ca să fie operante trebuie să fie supuse unui proces permanent de aducere aminte. La fel cum evreii aveau momente speciale (sărbătorile și Sabatul) de aducere aminte a experiențelor cu Domnul, la fel și noi, trebuie să avem momente asemănătoare. Alături de studierea Scripturii, mijlocire și părtășia frățească, trebuie să avem momente speciale în care să Îl lăsăm pe Duhul să ne aducă aminte sutele și miile de experiențe cu Domnul din viața noastră. Măcar o zi pe săptămână aș sugera un timp special de rugăciune, mulțumire și meditație asupra stâlpilor de aducere aminte ai credinței noastre. Și aici ar trebui să amintim mai întâi stâlpii cei înalți. Din multe experiențe cu Domnul, sunt unele speciale, de obicei când criza a fost specială și izbăvirea la fel de specială, când cele mai negre contexte s-au transformat în cele mai frumoase daruri.

Care ar fi primii 10 stâlpi de aducere aminte din tolba ta? Dacă ar fi să scrii pe hârtie primele 10 experiențe cu Domnul care te întăresc în credință pe care le-ai alege? Scrie-le, memorează-le, adu-ți aminte mereu de ele. Dar sunt și experiențe mai mici, care sunt nenumărate. Și ele sunt importante. Adu-ți aminte de aceste experiențe pe rând, din diferitele perioade ale vieții tale. Poate a fost vorba de rugăciuni ascultate, de purtări de grijă neașteptate, de anumite mofturi băgate în seamă de Domnul sau de anumite alintături de care am avut parte din grija Celui de sus. Adu-ți aminte de copilărie, apoi în altă zi de perioada de liceu, apoi de facultate și tot așa. Nu lăsa să treacă o săptămână ca să nu zic o zi fără să îți

amintești de experiențele cu Domnul din trecut. Așa îți reîmprospătezi tolba cu săgeți și îți active nenumăratele resurse pe care Domnul le-a pus în tolba ta. Eu nu știu care sunt săgețile din tolba ta, dar le cunosc pe ale mele și încerc să le țin amintirea vie pentru ca atunci când mă voi întâlni cu Goliat să pot spune ca David: *cel ce m-a izbăvit din gura leului și din ghiarele ursului îmi va da biruința și asupra acetui netăiat împrejur!*

Mai ales când ești într-o încercare, adu-ți aminte prin Duhul de acele experiențe care te pot ajuta în încercarea de față, adu-ți aminte de încercări similare în care Domnul a fost credincios și finalul plin de glorie. A nu te folosi de aceste resurse este o mare nebunie. Experiențele cu Domnul sunt parte integrantă din armura ta spirituală. Sunt nestematele tale cu Domnul. Păstrează cu grijă ce Domnul a încredințat sufletului tău. Dintre acești stâlpi de aducere aminte nu uita nașterea din nou, nu uita dragostea dintâi, nu uita cât de mult ți s-a iertat și ce mult ai fost iubit. Nașterea din nou trebuie tot timpul să fie primul stâlp de aducere aminte. Fii înțelept și contemplă diversitatea stâlpilor de aducere aminte și folosește-i cu înțelepciune în diferitele contexte ale luptei.

- Când ești ispitit de mândrie, adu-ți aminte de înfrângerile tale.
- Când ești ispitit de deznădejdea de sine, adu-ți aminte de biruințele Domnului și lucrurile frumoase pe care le-a făcut în tine și prin tine.
- Când ești ispitit să judeci pe cei ce au greșit, adu-ți aminte când tu ai făcut greșeli asemănătoare și totuși Domnul te-a primit cu drag.
- Când ești într-o încercare care pare că nu se mai termină, adu-ți aminte că toate încercările din trecut (chiar și cele ce păreau pentru totdeauna fără ieșire) s-au terminat și că orice test este limitat în timp.
- Când este o suferință foarte mare, adu-ți aminte cum din cele mai mari și absurde dureri s-au născut cele mai profunde vindecări și cele mai înalte visuri.
- Când încercarea care se ivește la orizont pare a fi peste puterile tale și te simți slăbit, adu-ți aminte de acele încercări care te-au dus la epuizare și unde ți-ai atins limita și dacă ar mai fi fost turnat un strop în plus nu ai mai fi rezistat, și totuși acel strop nu a venit, sau dacă a venit a fost însoțit și de o nouă suflare de viață care te-a ajutat să mai faci un pas mai departe.
- Când studiezi un pasaj care ți se pare banal sau prea încurcat, adu-ți aminte de acele momente când din cele mai bizare pasaje Domnul ți-a vorbit atât de frumos și de câtă nevoie aveai de acele adevăruri.
- Când un frate te mustră și simți din fire că vrei să ripostezi, adu-ți aminte de câte ori Domnul ți-a vorbit prin frați, și neluând aminte, te-ai fript rău de tot.

- Când ai de luat o decizie foarte dificilă într-o situație confuză, adu-ți aminte de modul în care Domnul te-a călăuzit de atâtea ori în situații similare. Adu-ți aminte de ce limbaj a folosit și ascultă cu atenție din nou.
- Când ai parte de zile rele, adu-ți aminte de zilele bune când ai văzut cu ochii liberi bunătatea și dragostea Domnului. Nu te îndoii în întuneric de ceea ce ai văzut la lumină.
- Când nu înțelegi ce ți se întâmplă, adu-ți aminte de câte ori nu ai înțeles planul ciudat al Domnului, dar în final el tot timpul s-a dovedit a fi desvârșit. Vrei să te faci din nou de răs punându-l la îndoială?
- Adu-ți aminte! Adu-ți aminte! Adu-ți aminte!

Am putea continua ore în șir cu aceste exemple. Întrebarea este: știi să lupți în acest fel? Ți-a făcut ordine în camera cu arme (Amitirile sfinte!), le-ai ascuțit, le-ai așezat în ordine? Sau mai bine spus l-ai lăsat pe Duhul să facă curățenie în camera cu amintiri? Dacă nu, fă de urgență acest lucru, ca să știi ce să scoți în ziua bătăliei. E păcat să nu te folosești de atâtea resurse! De ce să dai înapoi în ziua bătăliei? De ce să îți fie mai greu când poate fi mult mai ușor? De ce să NU folosești toate resursele pe care ți le dă Domnul?

Reamintirea permanentă a nașterii din nou are o importanță colosală. Reamintirea ei înseamnă reamintirea a cine ai fost înainte să Îl cunoști pe Domnul, a robiei la care ai fost supus de păcat și tragediei unei vieți în întuneric. Dar înseamnă și reamintirea a cât de mult ți s-a iertat și a prețului plătit pentru răscumpărarea ta. Înseamnă reamintirea harului lui Dumnezeu care este totul, și care după ce te-a curățit de păcat, te-a îmbrăcat cu Duhul lui Dumnezeu și te-a împuternicit să trăiești o viață nouă pentru Cel care a murit și a înviat pentru tine. Iubește mult cui i s-a iertat mult, și este mulțumitor cel care nu uită cât de mare a fost izbăvirea sa. Pentru evrei reamintirea ieșirii din Egipt era ceva esențial în religia lor. La fel, noi Îl iubim pe Domnul, pentru că El ne-a iubit întâi. Să ai mereu înainte nașterea din nou înseamnă să rămâi lângă cruce. Și dacă rămâi lângă cruce:

- Iubești MULT!
- Ești plin de recunoștință și mulțumire!
- Rămâi smerit!
- Te umpli de har în relații!

Tesalonicenii aveau aceste lucruri din plin. Ei erau lângă cruce, îmbrăcați cu dragostea dintâi. Pavel știa ce război se dă pentru ca aceștia să piardă dragostea dintâi. În cap.3 el le mărturisește că inima îi tremură pentru credința lor. Deși credința lor devenise o pildă pentru credincioșii de pretutideni, Pavel se frământă pentru ea și știe că este vulnerabilă. Pavel știe

că pierderea dragostei dintâi înseamnă a fi pe drumul pierderii credinței. Să ne aducem aminte de avertismentul din Apoc. Cap.2:

1. *Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: „Iată ce zice Cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și Cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:*

2. *„Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, și nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.*

3. *Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai obosit.*

4. *Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.*

5. *Adu-ți, dar, aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.*

Păstrarea dragostei dintâi nu este un lux, ceva opțional sau ceva de care cei aleși trebuie să aibă grijă. Ea este o poruncă pentru toți credincioșii. Pavel știa că dragostea dintâi este un cadou minunat, dar că păstrarea acesteia este o luptă de-o viață.

Menționam că Pavel le aduce aminte și despre așteptarea Domnului. Deși Pavel știa că ei au anumite neclarități cu privire la cei care adorm în Domnul, el nu aduce în discuție acum acest lucru. El le reamintește de așteptarea cu bucurie a Domnului. El parcă nu vrea să îi descurajeze în acest lucru, aducând în discuție de prima dată erorile teologiei lor. Dacă le-ar fi adus în discuție din primul capitol, poate tesalonicenii ar fi fost puțin descurajați să pună un accent așa de mare pe așteptarea Domnului. Dar Pavel vrea să îi asigure că nu greșesc deloc așteptându-L cu atâta dor pe Domnul. Nu, eroarea nu era aici, ci în altă parte. Pentru a sublinia cu claritate acest spect, Pavel insistă pe așteptarea venirii Domnului de trei ori (la sfârșitul cap.1,2 și 3) înainte de a trata eroarea lor teologică.

Întoarcerea la Domnul are un SCOP: slujirea Domnului. Dar slujirea Domnului se face în mijlocul necazurilor și răstignind firea pământească în fiecare zi. Pentru a nu obosi în slujire, credinciosul trebuie să aștepte cu dor venirea Domnului, să privească spre finalitatea alergării sale, spre salvarea și răsplătirea finală. Este interesant că Pavel subliniază nu elementul răsplătirii, ci elementul izbăvirii de mânia viitoare. Pavel nu scrie:

- care **ne va izbăvi** de mânia viitoare,

ci

- care **ne izbăvește** de mânia viitoare.

El folosește prezentul și nu viitorul. Oare de ce? Dar ce înseamnă mânia viitoare? Și de ce Pavel le vorbește de mânia viitoare și de răsplătirea viitoare?

Mânia viitoare ar putea avea în vedere:

- judecata adusă de a doua venire a lui Hristos, atât asupra celor vii cât și asupra celor morți.
- Necazul care va lovi omenirea înainte de a doua venire a Domnului.

Cele două variante nu se exclud. Prima variantă pare a fi foarte clară și puțini ar îndrăzni să o excludă. Discuția este de fapt dacă Pavel avea în vedere și a doua variantă. Nu știu sigur, dar cred că este măcar posibil să o fi avut în vedere și pe ea. În 2 Tes.cap. 2 Pavel ne descrie mânia lui Dumnezeu revărsându-se peste omenire prin duhul de rătăcire adus de anticrist. Sunt și alte pasaje care ne vorbesc nu doar de izbăvirea din ziua finală a mâniei ci și din perioada care o precede. Iată câteva din ele:

- Luați seama la voi înșivă ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului. Vegheați dar tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului. (Luca 21:34-36)
- Fiindcă ai păzit Cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului. Eu vin curând. Păstrează ce ai ca nimeni să nu-ți ia cununa. (Apoc.3:10-11)

Așteptarea venirii Domnului ne ajută să nu obosim în slujire aducându-ne înaintea ochilor realitățile viitoare. Acestea au în vedere izbăvirea noastră de mânia viitoare și răsplătirea noastră. Dacă slăbești în slujirea Domnului atunci ești în pericol în ce privește mânia viitoare. Dacă ceasul încercării (perioada lui anticrist) te prinde în neveghere atunci ea te va despărți de Domnul, iar venirea Domnului de va prinde lipsit de protecția Lui. Așteptarea venirii Domnului înseamnă mai întâi așteptarea unui test final care va fi ca o cumpănă a apelor pentru toți oamenii, ca o cernere a grâului întregii omeniri. Astfel s-ar explica de ce Pavel insistă mai întâi pe izbăvirea de mânia viitoare. Pentru a ajunge în răsplătirea viitoare, trebuie mai întâi să fii izbăvit de mânia viitoare. Pentru aceasta trebuie să fii mereu în veghere și să nu obosești în slujirea Domnului.

Este interesant că Pavel folosește timpul prezent: Fiul NE IZBĂVEȘTE de mânia viitoare. Se pare că izbăvirea începe de acum. Deși amenințarea ține de viitor, izbăvirea începe acum și aici. Izbăvirea de mânia viitoare începe de acum și aici și este un întreg proces. De ce? Am putea presupune că mânia lui Dumnezeu se revărsă deja pe pământ și în viitor își va atinge apogeul. Astfel, ar fi logic ca izbăvirea să înceapă de acum. În același timp dacă izbăvirea de mânia viitoare înseamnă și izbăvirea de ceasul încercării care va lovi întreaga lume, atunci este foarte clar de ce izbăvirea începe de acum. Pentru testul final trebuie să fii pregătit, trebuie să aduni mult undelemn în candelă. Pregătirea înseamnă de fapt izbăvirea și ea este un proces. Domnul ne izbăvește de mânia viitoare în primul rând antrenându-ne pentru testul final. De aceea Pavel spune *ne izbăvește* și nu *ne va izbăvi*.

Izbăvirea deci ar însemna nu doar răpirea noastră la cer dinaintea revărsării judecății finale (vezi 1 Tes cap.2 și 2 Tes. cap.1), dar și pregătirea noastră pentru a birui încercările ce vor veni și pentru a rămâne în credință până la venirea Domnului.

Cel care ne izbăvește de mânia viitoare este descris: ***Fiul Său, pe care L-a înviat din morți***. Această descriere nu este întâmplătoare. Învierea lui Hristos din morți are în vedere atât iertarea păcatelor noastre cât și puterea de a trăi o viață nouă. Isus a înviat pentru că noi am fost socotiți neprihăniți. Pe de altă parte, puterea învierii Lui ne este pusă la dispoziție pentru a trăi o viață nouă. Hristos Cel înviat trăiește în noi și ne împuternicește să biruim păcatul și poftele firii pământești. Avem deopotrivă nevoie de moartea și învierea Lui, de iertarea păcatului și de puterea de a trăi a viață nouă:

- Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult, acum când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. (Rom.5:8-10).